

ת"פ 1460/05/23 - מדינת ישראל, המחלקה לחקירות שוטרים נגד אלמוג בן אייל טסה

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 1460-05-23 מדינת ישראל נ' בן אייל טסה

בפני כבוד הנשיא, השופט מנחם מזרחי

בעניין: מדינת ישראל
המחלקה לחקירות שוטרים
ע"י ב"כ עוה"ד דניאל ארפי

המאשימה

נגד

אלמוג בן אייל טסה
ע"י ב"כ עוה"ד משה אלון ודיאנה שומסקי

הנאשם

הכרעת-דין

א. כתב-האישום וזירת המחלוקת:

כתב-האישום מייחס לנאשם עבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז - 1977, מעשה פזיזות ורשלנות
בנשק לפי סעיף 338 (א) (5) לחוק הנ"ל ושיבוש מהלכי חקירה לפי סעיף 244 לחוק הנ"ל.

בתקופה הרלוונטית לכתב-האישום היה הנאשם שוטר במשטרת ראשון לציון ובמסגרת תפקידו נשא אקדח כדיון.

בתאריך 16.6.22 היה הנאשם יחד עם שותפתו, הפקחית מריה גורה, בסיוור שגרתי במסגרת תפקידו.

באותה עת, נהג א.א. קטין יליד 2005 ברכב מסוג אאודי. לצדו ישב קטין נוסף יליד 2008. במושב האחורי ישבו שלוש
קטינות נוספות - שתיים ילידות 2007 ואחת ילידת 2008.

א.א. נהג את הרכב ברחוב משה לוי בראשון לציון, כמתואר בעובדות.

בשלב זה, קיבל הנאשם דיווח ברשת הקשר המשטרתית מאת השוטר שי חפ"ף, שלפיו נהג הרכב נוהג כשהוא אוחז
במכשיר טלפון נייד, וכן דיווח לו כי הנהג נוסע כמו: "לא יודע מה".

אותה עת, נסע הרכב בנתיב השמאלי בעוד הנאשם המתין על שפת המדרכה מכיוון נתיבו הימני של הכביש.

הנאשם רץ אל עבר הרכב וצעק "עצור". בתגובה לכך בלם א.א. את הרכב.

הנאשם, אשר עמד בסמוך לרכב שעצר, הלם באמצעות שתי ידיו על מכסה המנוע של הרכב, וצעק לעבר א.א. "מה יא בן זונה, רוצה אני אירה בך יא טמבל, ניסית לדרוס יא בן שרמוטה, יא מזדיין".

נוסעי הרכב ההמומים הרימו ידיהם מעלה לאות התגוננות.

הנאשם, אשר עמד בסמוך לחלון הקדמי הפתוח של המושב שליד הנהג, שם ישב ב.ב., שלף במהירות את אקדחו, אחז בו בשתי ידיו ודרך אותו. מיד לאחר מכן, אחז הנאשם באקדח באמצעות ידו, כאשר אצבעו מונחת בסמוך לשמורת ההדק והכניסו לתוך הרכב מבעד לחלון הפתוח. הנאשם כיוון את האקדח במשך שניות ארוכות על עבר א.א. ו - ב.ב., אשר ישבו בקדמת הרכב.

לאחר מכן, צעק הנאשם אל עבר נוסעי הרכב לצאת ממנו, וכל אותה עת כיוון את אקדחו אל עבר א.א. ו - ב.ב. ועד ליציאת כל נוסעי הרכב.

א.א. אשר יצא החוצה אמר לנאשם, כי לא הייתה לו כל כוונה לדרוס אותו וכי לחץ על הבלם כדי לעצור.

הנאשם דיווח ברשת הקשר בכזב כי א.א. "כמעט ניסה לדרוס" אותו והוסיף דיווח כוזב, כי סימן לא.א. לעצור, אך זה המשיך בנסיעה ותיאר כי "נתן גז וכמעט עליו ודרכתי את הנשק ולאחר מכן הוא נעצר".

בהמשך, פנה הנאשם אל הקטינות ואמר להן בכזב, כי הן היו עדות לכך שא.א. אחז במכשיר הטלפון בידו וניסה לדרוס אותו. על כן, ביקש מהן את הפרטים האישיים. בתגובה לכך, ניסו הקטינות להסביר לנאשם שלא כך היו פני הדברים וא.א. לא ניסה לדרוס אותו.

לאחר מכן, פנה ב.ב. אל הנאשם ואמר לו כי א.א. עצר את הרכב, ובתגובה לכך השיב הנאשם כי א.א. "כמעט נכנס בי", והוסיף כי א.א. ניסה לפגוע בו ולברוח מהמקום. לאחר מכן, שאל ב.ב. את הנאשם האם בסמכותו להוציא נשק ולדרוך אותו, והנאשם השיב: "לך תתלונן עליי", וכן: "בוודאי שמותר לי לדרוך את הנשק ואם היית ממשיך (לב) הייתי גם יורה עליכם, אתם דפוקים".

בסיום האירוע, העביר הנאשם דיווח כוזב לשוטרים על אודות אופן נסיעתם של נוסעי הרכב, ובין היתר מסר, כי הרכב נסע בנתיב השמאלי, אז חתך בפראות רכב אחר ונכנס לנתיב הימני ברחוב לזרוב. עוד מסר, כי לאחר שסימן לו לעצור, הלה המשיך בנסיעה לכיוונו ואף ניסה לדרוס אותו ולאחר מכן סימן לו בשנית לעצור והלה המשיך בנסיעתו ואף ניסה לדרוס אותו. לאחר מכן סימן בשנית לרכב לעצור, הלם בו, אלף את האקדח ודרך אותו.

עד הגעת הנאשם אל תחנת המשטרה הוא נשא עמו את הנשק הדרוך, עד אשר שוטר אחר פרק את אקדחו.

לב ליבו של האירוע המתואר תועד במצלמות הגוף שנשא הנאשם על גופו.

הנאשם פרש זירת מחלוקת מצומצמת ביותר, שלפיה פעולתו נבעה מן החשש הכבד שהיה לו לשלמו ולשלום הציבור נוכח התנהגותו של נהג הרכב.

לדבריו, (עדותו בעמוד 55 שורה 11 והלאה) הוא קיבל ברשת הקשר המשטרתית אירוע שלפיו נהג רכב נוהג בפראות

(עמוד 55 שורה 17 והלאה), אוחז במכשיר טלפון, לפיכך נזעק אל המקום, הוא הבחין ברכב מגיע לקראתו, סימן לו בידיו לעצור, הרכב לא ציית להוראתו, הגביר את נסיעתו לקראת הנאשם וניסה לדרוס אותו. הנאשם, אשר חש מאוים, טפח בשתי ידיו על חזית פח הרכב (עמוד 56 שורה 26), שלף את נשקו (עמוד 57 שורה 10), דרך אותו אל עבר יושבי קדמת הרכב (עמוד 58 שורה 5) (לטענתו, האקדח השלוף לא היה בתוך הרכב - עמוד 64 שורה 7), ולאחר שניות בודדות, כאשר התברר לו כי אין מדובר במצב דברים מסכן חיים, החזיר את הנשק לנרתיקו וטיפל באירוע.

לדבריו, הוא לא איים על יושבי הרכב, לא שיבש את מהלכי החקירה, אלא מסר דיווחים ודוחות נאמנים ביותר למצב הדברים שהתרחש.

ב. דיון:

(1). עדותו של א.א.:

א.א. תאר בעדותו את השתלשלות האירועים באותו יום (עמוד 4 שורה 11 והלאה).

לדבריו, הוא נהג ברכב יחד עם חבריו, ואז הנאשם "...קפץ. אני ישר בלמתי כאילו כדי לא לפגוע כאילו...נסעתי רגיל...כן, ואז הוא קפץ, אני בלמתי ותוך כדי שבלמתי, ממש רואים שאני בולם...סובבתי את ההגה לנתיב השמאלי בשביל לא לפגוע כי הוא בדיוק קפץ...אולי איזה 3 מטר הוא קפץ, מוציא אקדח, דרך אותו, לא יודע אם מותר להגיד את מה שאמר, דיברו לא יפה כל כך...אמר יא בן זונה...אני אירה, לא, משהו כזה אמר, אני אירה...הוא בא מהחלון השני בהתחלה...". (עמוד 5 שורה 13 והלאה). וכן: "רואים שזה מכוון לשנינו, לפלג גוף עליון..." (עמוד 6 שורה 11).

הוצגה בפניו טענת הנאשם, כי הוא ניסה לדרוס את השוטר והוא דחה אותה: "**לא. בשום פנים ואופן לא ניסיתי לדרוס אותו.** ניסיתי סך הכל לברוח להתחמק ולא לפגוע בו" (עמוד 6 שורה 33).

בחנתי את עדותו של העד במישרין, באופן בלתי אמצעי, ובאתי אל המסקנה כי הוא מסר עדות מהימנה ואמינה המאפשרת לקבוע ממצאי עובדה בהתאם לה.

לא מצאתי אבק של סיבה מדוע ינסה א.א., אשר הסיע את חבריו, לדרוס שוטר במדים.

לא מצאתי אבק של סיבה התומכת בטענה, כי הוא לא ציית להוראת הנאשם, אלא האיץ את רכבו.

עיון במצלמות הגוף של הנאשם מוביל למסקנה **ברורה וחד משמעית**, כי א.א. **בלם** את הרכב ו**נענה לחלוטין להוראת הנאשם**: אכן, ניתן לראות כי בתחילת האירוע הנאשם טפח בשתי ידיו על פח קדמת הרכב. אילו א.א. היה מאיץ את רכבו, כטענת הנאשם, היה הרכב חולף את שתי ידיו המושטות קדימה והטופחות בפח הרכב של הנאשם, והרכב היה פוגע **בגופו** של הנאשם.

העובדה כי א.א. עבר על חוקי התעבורה, בכך שהסיע ברכבו נוסעים מעבר להיתר שברישייון הנהיגה והיה זה רכב ללא בדיקה שנתית, ואף אם עשה שימוש פסול בטלפון הסלולארי שלו (עמוד 7 שורה 12 והלאה, עמוד 8 שורה 23, שורה 26), אינה מובילה למסקנה, כי ניצב בפניי אדם בעל אדם אופי אלים, שינסה להתחמק מלתת את הדין בגין עבירות התעבורה בדרך של דריסת שוטר או שיש לו עניין להאיץ את רכבו ולנסות לדרוס שוטר ולא כך התרשמתי ממנו

עמוד 3

בעדותו.

הטענה, כי א.א. עקף בפראות רכב אחר (עמוד 9 שורה 23) **לא הוכחה בראיות**, וכל כולה עדות מפי השמועה שנמסרה לנאשם מפיו של השוטר שי חפף, אשר לא הובא על-ידי הנאשם לעדות, ואף אם לצורך הדיון בלבד יטען כי א.א. אישר זאת חלקית (ענין העקיפה בלבד - "יכול להיות" עמוד 9 שורה 27, עמוד 9 שורה 32, עמוד 11 שורה 12: "אני לא זוכר שנסעתי פרוע") **אין המדובר בהתנהגות שבכוחה ללמד את הנאשם, כי לפניו רכב שמסכן חיים באופן מידי באופן שיצדיק את התנהגותו שבהמשך**. אציין, כי בת/4 שהיא הודעת עמיר הילה, שותפתו של השוטר טל חפף, ובדוח הפעולה שלה - ת/5, ניתן למצוא בנקודה זו עדות מפי השמועה ביחס לנטען כלפי א.א. (עמוד 1 שורה 6 והלאה): "נסעתי עם השותף שלי חפף בניידת, **הוא הבחין בעבירת תנועה**, אני חושבת שטלפון אבל **אני לא ראיתי** אז אני לא יודעת ודיווח בקשר לאלמוג לעצור אותו".

אדרבא - דווקא העובדה שא.א. לא כיחד את חלקו בנהיגה בניגוד לתקנות התעבורה מובילה למסקנה כי מדובר בעד שמסר **עדות אמת**.

אני מקבל את עדותו, שלפיה בעת שהנאשם סימן לו לעצור הוא בלם את הרכב ועצר (עמוד 12 שורה 22) **ואני קובע זאת כמצא של עובדה**.

א.א. אישר את הדברים הנצפים בסרטון מצלמות הגוף (עמוד 17 שורה 1 והלאה) וסרטון זה בהחלט תומך ומבסס את עדותו.

בהערת אגב אציין, כי לא מצאתי פסול בהתנהלות החקירה, אשר בקשה לברר את האירוע, בהתאם למה שפירטה החוקרת בעדותה (עמוד 36 שורה 24 והלאה). העובדה שאדם אינו חפץ למסור תלונה אינה מייתרת את חובתה של מח"ש במקרה כזה לבדוק חקירתית חשד לאירוע פלילי של שוטר.

אדרבא - זו חובתה של מח"ש למצות את חקירת חשדות למעשים פליליים של שוטרים, אף בהעדר כל תלונה והמקרה העומד בפניי אינו חריג.

(2). אמרות הנוכחים ברכב:

הודעות הנוכחים ברכב, אשר הוגשו אל תיק המוצגים **בהסכמה** (עמוד 3 שורות 19 והלאה) **מחזקות** את עדותו של הנאשם.

מהודעת כולם ניתן ללמוד, כי א.א. עצר את רכבו מיד כאשר הבחין בנאשם (ראו: ת/17 - 20). כך, למשל בת/17 שורה 36 - 37 צוין: "ש: באיזשהו שלב, ראית את א.א. הנהג הטה את הרכב? ת: **אפילו הפוך. האוטו של א.א. היה בנתיב השמאלי, השוטר קפץ לאוטו כדי לא לדרוס אותו הטה א.א. את האוטו אפילו יותר שמאלה**". וכן, בת/19 שורה 5 צוין: "...והילד שנהג נסע וכשהוא ראה את השוטר **הוא עצר**...".

עוד ניתן ללמוד, כי הנאשם הוא זה שהופיע **לפתע וללא התרעה**, בקופצו אל חזית הרכב, ולא היה זה הרכב אשר הוסט לכיוון נסיעתו והם לא הבחינו בנאשם, אלא לאחר שהלה קפץ לכביש וחבט בפח הרכב. כך, למשל, בת/17 שורה 23 צוין: "אני לא ראיתי אותו, ראיתי אותו פתאום קופץ לכביש ונותן מכה באוטו שהיינו בו". וכן, בת/19 שורה 35 צוין: "לא ראיתי אותו בכלל עד שהוא ירד לכביש". וכן, ת/20 שורה 17: "...הוא פשוט הופיע...".

(3). גל רשת הקשר המשטרית והדיווח של ר"ר שי חפיף:

האזנה לגל רשת הקשר המשטרית (דיסק ת/8) (וראו גם עדותה של ריטה גרינבלט עמוד 32 שורה 19 והלאה) מלמד, כי **הנתונים שאותם קיבל הנאשם בטרם ההתרחשות לא הצדיקו כלל ועיקר את התנהגותו** שהגיעה בהמשך:

ניתן לשמוע את הדברים הבאים (מתוך האזנה ישירה וראו תמליל ת/16):

"המוקד: אלמוג מאזין ?

אלמוג: חיובי אחי.

המוקד: אלמוג צא רגע לתחנת דלק לצד שם תגיע אליך אאודי א-3 לבנה **עם הטלפון באוזן ונוסע פה כמו לא יודע מה**. התחיל ברמזור עם הצד השני. מחוץ לשטיפה קיבלת.

אלמוג: קיבלתי בחורה נהגה ?

המוקד: A-3

אלמוג: אני רואה אני רואה..."

בהמשך, נשמע הנאשם מדווח:

"אלמוג: אני עם נשק דרוך **הבנאדם כמעט ניסה לדרוס אותי**

בחורה: אלמוג איפה אתה? אלמוג אני לא קיבלתי אותך"

אני קובע, כי הדיווח שקיבל הנאשם: "תגיע אליך אאודי א-3 לבנה **עם הטלפון באוזן ונוסע פה כמו לא יודע מה**", **לא יכול היה לגרום לו להבין כי מדובר במי שמסכן את חיי הציבור, באופן המצדיק את שליפת האקדח ודריכתו.**

הנאשם **לא קיבל דיווח על רכב שמסכן חיים**, כגון רכב שפרץ מחסום משטרתי, או שנוסע במהירות מסכנת חיים, או רכב שמתנהג באופן פלילי חריג ביותר, אלא דיווח סתמי, והיה עליו לברר במה דברים אמורים בטרם פעל כפי שפעל. המדווח עצמו העביר דיווח סתמי, שאין להבין ממנו דבר "נוסע כמו לא יודע מה", ואין להבין מכך דבר אודות מהירות נהיגתו של הרכב וכיו"ב נתונים שעלולים להקים במוחו של הנאשם הנחת סכנה.

ודוק, היה על הנאשם להבין, כי השוטר טל חפיף, שמסר לו את הדיווח, כלל לא ראה כאן רכב שמסכן חיים, באופן שיצדיק את תגובת הנאשם, משום **שהוא עצמו** - המדווח - מלבד הדיווח, הניח לדבר וכלל לא ניהל אחרי א.א. מרדף כדי לעצור אותו בעצמו.

בנוסף, אני קובע, כי הדיווח של הנאשם, שלפיו נהג הרכב "כמעט ניסה לדרוס אותי" הינו **דיווח כוזב**, משום שצפייה במצלמות מלמד, שלא היה ולא נברא.

זהו כזב, היורד לשורש מהימנות ואמינות גרסתו של הנאשם.

להשלמת התמונה, להלן ת/3 שהנו הדוח שרשם רס"ר שי חפיף אודות שראו עיניו והדיווח שמסר לנאשם, למרות שהדיווח ברשת הקשר אותנטי ומהווה הראייה המקורית לדברים שנמסרו.

לצורך הדיון, אף מתוך הדוח דלעיל, לא מתגבשת לנאשם כל הצדקה לפעול כפי שפעל.

(4). עדות מריה נורה:

זוהי הפקחית, אשר הייתה עם הנאשם בניידת ובעת האירוע.

הודעתה הוגשה - ת/1 ודוח הפעולה שרשמה - ת/2.

נוכח הרושם הישיר, הבלתי אמצעי שעשתה בעדותו, ונוכח הנימוקים הבאים, איני מקבל את עדותה, או את הדברים שמסרה בת/1 (עמוד 1 שורה 8) או בדוח הפעולה ת/2, כי נהג הרכב "ההרגשה שלי וזה מה שהיה שהנהג הגביר את המהירות ובלם אחר, לאחר מכן" (עמוד 27 שורה 15).

לא מיניי ולא מקצתי - הדברים אינם מתיישבים עם הנצפה ובסרט.

אף היא עצמה, לאחר שהסרטון הוצג בפניה, במסגרת הודעתה במשטרה (ת/1 עמוד 6 שורה 178) הודתה: "ש: את מסכימה שהאקדח נשלף אחרי שהרכב עצר? ת: לפי מה שראיתי בסרטון כן", וכן בשורה 184: "ש: הייתה סכנת חיים אחרי שהרכב עצר? ת: לא".

אף התנהגותה של העדה באירוע אינו מתיישב עם מי שחשה מאוימת, כפי שחש הנאשם, לטענתו (עמוד 28 שורה 11 והלאה). היא עצמה לא שלפה את נשקה, ולא נקטה כל מהלך המבסס את הטענה, כי חששה שהנאשם יפגע (עמוד 28 שורה 19 והלאה).

בצר לה, כדי לבסס את טענתה למאוימות טענה, כי שמעה חריקת בלמים (עמוד 29 שורה 20 והלאה), אך הסרטון **טופח על פני טענה זו.**

איני מקבל את טענתה כי חוותה סכנת חיים לעצמה ולשותף שלה (עמוד 30 שורה 13).

איני מקבל את הדברים שנמסרו בת/1: "...וכשראינו אותו הוא חתך רכב אחר... (עמוד 1 שורה 5), שהרי אין חולק כי לא היא ולא הנאשם ראו את הנטען, אלא רק קיבלו זאת ברשת הקשר המשטרית.

הנאשם במסגרת סיכומיו העלה טענה של **הגנה מן הצדק**, בין השאר, משום שהמאשימה נקטה באפליה פסולה בין עניינו ובין עניינה של העדה. אני דוחה את הטענה משום שהלכה למעשה, אין דינו של הנאשם כדינה של העדה. רק הנאשם הוא זה שביצע את השימוש הפסול בנשק ואילו העדה לא עשתה כל מעשה בעניין זה, למעט מסירת הגרסה שאותה אני דוחה. בעניין זה, עבירת השיבוש, נוכח תוצאת הכרעת-דין זו, ממילא לא נוצרה אותה אפליה פסולה שאליה כיוון הנאשם בסיכומיו (סעיף א2 והלאה).

(5). סרטון מצלמת הגוף של הנאשם:

צפיתי **מספר רב של פעמים** בסרטון מצלמת הגוף של הנאשם ובחנתי את האירועים תוך שאני **מזהיר** את עצמי פן אפול אל חוכמת הבדיעבד או שמא אצפה באירוע מהיר, מתגלגל, בראיית מעבדה של תמונית - תמונית, ובאתי אל המסקנה, כי **בנסיבות המקרה, לא יכול היה הנאשם לחוות כל סכנה ברורה ומידית לבריאותו, לחייו, או לאלו של הציבור**, באופן שהצדיק את שליפת אקדחו, דריכתו וכיוונו אל עבר הפלג העליון של היושבים בקדמת הרכב.

בסרטון ניתן לראות את הרכב מגיע בנסיעה **מתונה ביותר, המתאימה לנסיבות הדרך**. עוד ניתן לראות **בבירור**, כי הרכב נע בנתיב השמאלי, **המרוחק מאוד** ממקום עמידתו של הנאשם במדרכה שלימין הרכב. כלומר, בשום שלב לא יכול היה הנאשם לפתח **אבק** של מחשבה שזהו רכב המבקש את רעתו או את רעת הציבור והמאיץ לקראתו לדריסתו.

בעת שהרכב מגיע, הנאשם נשמע צועק לו: "עצור":

בשום שלב, הרכב אינו מאיץ לכיוונו של הנאשם לאות מי המנסה לדרוס אותו.

ניתן לראות את **הנאשם קופץ באופן פתאומי לכיוון הרכב** וטופח בשתי ידיו על פח קדמת הרכב. אילו היה הרכב מאיץ את נסיעתו, או מנסה לדרוס את הנאשם, היה הנאשם נפגע ולא כך הם פני הדברים. ידיו של הנאשם, המושטות קדימה הן האיבר היחיד בגופו הנוגע ברכב ואילולא היה הרכב במצב של עצירה מוחלטת היה הוא ממשיך בנסיעתו חולף את ידי הנאשם, ופוגע גם בחלק התחתון של גופו.

הסרטון טופח על פני גרסתו של הנאשם ומוביל **למסקנה ברורה**, כי היא אינה מהימנה או אמינה.

בשלב זה, הנאשם שולף את אקדחו, נשמע אומר: "רד יא בן זונה, רוצה **אני אדרוך עליך את הנשק יא טמבל?**" (עמוד 77 שורה 24 והלאה). הוא דורך אותו, תוך שהוא נשמע צועק אל עבר יושביו, מקלל אומר: "**רוצה אני אירה בך יא טמבל**" וטוען "ניסית לדרוס אותי יא בן שרמוטה...יא מזדיין, צא מהרכב צא". עוד ניתן לראות את יושבי קדמת הרכב עם ידיהם מונפות מעלה, כמי שאינם מבינים מה קרה, מבוהלים (מחקתי מן התמונה שצורפה להכרעת-דין זו את פניהם של יושבי הרכב, שכן מדובר בקטינים אך בסרטון הדבר נראה בבירור). המלל אשר יצא מפיו של הנאשם מלמד, כי הוא היה עצבני מאוד וכפי הנראה הלך רוחו זה הוא שהניעו לפעול, כפי שפעל, ולא הסכנה הנטענת שממנה חשש.

אצבעו של הנאשם על ההדק:

לאחר מכן, הנאשם עובר אל הצד השני של מושב הנהג, א.א. יוצא מן הרכב, הנאשם נשמע אומר שהוא עם נשק דרוך כי ניסו לדרוס אותו, ואילו א.א., שאת עדותו אני מעדיף אומר "נשבע לך שלא".

(6). עדות הנאשם:

בפתיח של הכרעת-הדין, במסגרת זירת המחלוקת, הצגתי את גרסתו של הנאשם לקרות האירועים.

איני מקבל את עדות הנאשם והיא אינה מהימנה או אמינה בעיניי.

הנאשם ביקש לצייר אירוע, אשר העמיד אותו ואת סביבתו בסכנת חיים מידית, באופן שיצדיק את התנהגותו, אך כלל הראיות האובייקטיביות מלמדות **שמחשבה כזו לא יכולה הייתה להתגבש במוחו.**

הקללות שהוציא הנאשם מפיו והמשפט "אתה רוצה אני אירה בך", אינם מתיישבים עם התנהגות מקצועית, כפי המצופה משוטר מיומן במצב הדברים והם מלמדים, כי הנאשם פעל מתוך מצב רוח **כעסני ורגזני**, יותר מאשר מי שנתון בסכנת חיים (ראו עדותו בעמוד 62 שורה 10 והלאה).

במעמד עדותו התרשמתי כי מדובר באדם גחמתי, **מהיר חמה**, אימפולסיבי, הפועל בהעדר שיקול דעת, הרואה **צל הרים כהרים** (עמוד 81 שורה 4 והלאה).

בניגוד לעדותו (עמוד 64 שורה 7), בהחלט ניתן לראות כי לפחות קצהו של האקדח השלוף, המושט קדימה חוצה את גבול חלון הרכב.

הנאשם העיד, כי הוא יכול היה לשלוף את האקדח גם ממרחק של 10 מטר מן הרכב (עמוד 64 שורה 16), ואף אם לצורך הדיון אניח כי טענתו נכונה - מדוע לא פעל בדרך זו, אלא נדרש **לקרבה פיזית של ממש** מיושבי הרכב, כמתואר בסרטון.

עדותו של הנאשם שלפיה "הרכב בוודאות הגביר מהירות...אפשר אפילו לשמוע את המנוע, הרכב חרק, רכב שנוסע לאט לא חורק בעצירה" (עמוד 64 שורה 32) הינה **כזב צרוף** שעומד בסתירה ברורה לנצפה בסרטון, ואשר מטרתה להעניק נופך של סכנת חיים, אש תצדיק את התנהלותו.

כזב נוסף בעדותו מצוי במילים: "הרכב נסע לכיווני" (עמוד 65 שורה 1) - עניין זה אינו מתיישב עם עדותו של א.א. ואינו מתיישב עם הנצפה בסרטון.

איני מקבל את טענת הנאשם בהודעתו במשטרה מתאריך 7.8.22, עת הגדיר את נהיגתו של א.א. במילים "**חותך פראות**":

הגדרה זו של הנאשם פשוט תלושה מן המציאות והיא נועדה כולה להצדיק את התנהגותו ואת תגובותיו הקיצוניות.

לא בכדי לא יכול היה הנאשם בעדותו להצביע היכן בדיוק ניתן לראות בסרטון את אותה נהיגה פראית כטענתו (עמוד 67 שורה 17 והלאה). איני מקבל את טענתו ש"המצלמת גוף...לא משקפת לא את המהירות..." (עמוד 68 שורה 2).

הנאשם התבקש להעריך את מהירות הרכב, כנצפה בסרטון והשיב: "אני לא יודע להעריך את זה" (עמוד 68 שורה 35). אם אינו יודע להעריך את המהירות הנצפית בסרטון, כיצד ניתן לקבל את הערכתו, כי מדובר היה במהירות פראית?

איני מקבל את עדותו במילים: "אני שומע אותו ורואה אותו מאיץ" (עמוד 71 שורה 13).

איני מקבל את עדותו במילים: "לפני החריקה הוא האיץ..." (עמוד 71 שורה 19).

איני מקבל את טענתו שלפיה: "הגביר מהירות ב - 200%, לא באולי, הגביר מהירות ב - 200%. הפרשנות שלי הייתה באותו רגע שהוא מתכוון לעלות עלי, לדרוס אותי, לפגוע בי" (עמוד 88 שורה 30).

הסרטון והעובדה שא.א. עצר את רכבו בלא כל מרחק עצירה או בלימה פשוט טופחים על פני טענה זו.

אם הייתה בלבו של הנאשם הרגשה שכזו הייתה זו הרגשה מרוחקת מאוד מן המציאות שאין לקבלה.

מן הסרטון ניתן היה בהחלט לשמוע את המשפט שאמר הנאשם שבריר שניה בטרם דרך את נשקו: "רד יא בן זונה, רוצה אני אדרוך עליך את הנשק יא טמבל?" (עמוד 77 שורה 24 והלאה). העובדה המופגנת שהנאשם בעדותו עמד על כך שהוא אינו שומע את המשפט המדובר אינה מובילה אלא למסקנה, כי הוא לא יכול היה להעניק למשפט שכזה כל הסבר הגיוני בעוד שהוא נאמר בטרם דרך את נשקו ולכן איבד את "כושר השמיעה" של המשפט.

אני דוחה את טענת הנאשם להגנה מן הצדק, כפי שמצאה ביטוי בסיכומי, שלפיה הוא לא הוזהר בגין עבירת השימוש הרשלני בנשק. אכן, כך הם פני הדברים (ראו: ת/9). ואולם, ראשית, אין טענה זו מסוג הדברים הנכללים תחת כנפי ההגנה מן הצדק. שנית, השימוש הרשלני בנשק נבלע בתרחיש העובדתי שביחס אליו הוזהר ומפניו אמור היה הנאשם להתגונן ואין המדובר בעבירה "ממשפחת" עבירות שונה בתכלית.

ג. מסקנות:

איני מקבל את עמדת הנאשם בעדותו ובהודעתו במשטרה (ת/9 שורה 17): "הבחנתי ברכב שעונה לתיאור ומגיע לכיכר לנתיב השמאלי וחותר בפראות את הרכב שהיה לפניו במצב ימין. כשהוא פונה ימינה בנסיעה, אני עמדתי על המדרכה. סימנתי לו עם היד וצעקתי לו לעצור וירדתי לכביש לנתיב השמאלי. הרכב לא נעצר והמשיך להגביר מהירות. צעקתי עצור הרגשתי סכנה לחיים שלי. לנהג היה מבט שנראה שהוא לא מתכוון לעצור והוא הגביר מהירות...הוא אפיו סטה קצת וניסה לברוח".

מצב הדברים העובדתי היה שונה בתכלית: הנאשם קיבל דיווח סתמי אודות רכב שמבצע עבירת תעבורה, המדווח כלל לא ניהל מרדף אחרי הרכב, הרכב נסע בנתיב השמאלי המרוחק ממנו, הנאשם עמד על המדרכה מימין לכיוון נסיעת הרכב.

הוא לא ראה את הרכב "חותר בפראות" רכב אחר.

הנאשם סימן לרכב לעצור והנהג ביצע בדיוק כפי שהורה לו.

בעת שהנאשם ניגש אל הרכב הוא היה במצב עצירה מוחלט, והטחת הידיים על קדמת הפח מדברת בעד עצמה.

רוגזו של הנאשם, האיום, הקללות שהוציא מפיו, מלמדים על הלך רוחו.

הרכב כלל לא ניסה לברוח, ולא הייתה כל סיבה לשליפת הנשק ודריכתו אל מול החלק העליון של יושבי קדמת הרכב.

גם העובדה כי בעבר אירע מקרה מצער של דריסת שוטר (כתבות נ/3) אינה יכולה להצדיק, שמעתה והלאה, תהא זו תגובתו של שוטר ביחס לכל רכב שמבצע עבירת תעבורה.

סעיף 34 יא לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, המסדיר את **הגנת הצורך** קובע:

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש **באופן מידי** להצלת חייו, חירותו, גופו או רכושו, שלו או של זולתו, **מסכנה מוחשית של פגיעה חמורה** הנובעת ממצב דברים נתון בשעת המעשה, **ולא הייתה לו דרך אחרת אלא לעשותו**"

הגנת הצורך מכסה מצב דברים, אשר בו נתון אדם כשהוא נאלץ להציל אינטרס לגיטימי ומוגן מפני סכנה הנשקפת לו מאירוע מסוים והדרך הסבירה ביותר, אשר בה הוא יכול למנוע את התממשות הסכנה היא על-ידי פגיעה באינטרס אחר, לגיטימי ומוגן אף הוא, של זולתו.

סעיף 34 י הקובע את יסודות **ההגנה העצמית** קובע:

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש **באופן מיידי** כדי **להדוף תקיפה** שלא כדין שנשקפה ממנה **סכנה מוחשית** של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו; ואולם, אין אדם פועל תוך הגנה עצמית מקום שהביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים".

איני סבור, כי במקרה העומד לדיון בפניי הייתה כאן סכנה מוחשית וכי הנאשם נדרש לפעול כפי שפעל באופן מידי כדי לקדם את הסיכון מפניה.

הנאשם הגיש את פקודת המטה הארצי של משטרת ישראל בדבר השימוש בכלי ירייה (נ/1): אדרבא: דווקא הפקודה שהוא מבקש להתבסס עליה כנורמה מייצגת לפעולה, טופחת על פני התנהגותו. נאמר בה: "השימוש בכלי ירייה לצורך מילוי תפקיד ייעשה **כמוצא אחרון**" ו"השימוש בכלי ירייה - מותר, כאשר יש **חשש ממשי לפגיעה מיידית בחיים** או בשלמות הגוף של השוטר או של אחרים, ואין כל דרך אחרת למנוע אותה פגיעה".

אני קובע שמצב הדברים **לא יכול היה להקים במוחו של הנאשם חשש ממשי לפגיעה מיידית בחיים או בשלמות הגוף** - הרכב עצר, לא האיץ לעברו, לא חתך לנגד עיניו בפראות רכב אחר, לא סיכן את חיי הנאשם שעמד על המדרכה ולא הצדיק את השימוש בכלי הנשק, כפי שנעשה.

מעשיו של הנאשם **בלא כל דין מצדיק זאת** - שליפת הנשק, דריכתו, כיוון אל פלג הגוף העליון, הוספת המשפט "רוצה אני אירה בך" מגבשים **באופן ברור** את יסודות עבירת האיומים והאירוע בהחלט יכול לטעת פחד ואימה במוחו של הצד השני, כפי שאכן היה.

יחד עם זאת, איני סבור, כי המאשימה הוכיחה את כוונתו של הנאשם לשבש את מהלכי החקירה. לא כל כזב שמפריח

נאשם במהלך חקירתו המשטרתית ולא כל דוח פעולה שאינו מתעד נכונה את מצב הדברים מוביל בהכרח למסקנת שיבוש. אזכיר, כי הנאשם הפעיל את מצלמת הגוף לתיעוד האירוע ונתון זה מקים ספק בכל הקשור לטענת השיבוש. ביחס לעבירה זו, מחמת הספק, אני מקבל את טיעוני הנאשם בסיכומי שבסעיפים 6 - 16 בכל הקשור לחובת המאשימה להוכיח את קיומו של היסוד הנפשי.

אציין, כי אני דוחה את הטענה כי תיק זה ראוי היה להיות מתועל להליך משמעותי חלף הליך פלילי, כפי טענת הנאשם, ולפיכך הוא מצמיח לזכותו הגנה מן הצדק (סעיף ב2 לסיכומיו). הנאשם לא הוכיח בעניין זה קיומה של מדיניות סדורה של המאשימה במקרים זהים להגשת הליך משמעותי חלף הליך פלילי והמקרים אשר הובאו בסעיף 3 לא הוכחו במסגרת המשפט שנוהל בפניי באופן שיאפשר לתהות כנדרש על קנקנם.

עוד אציין, כי אני דוחה את הטענה שמעשיו של הנאשם חוסים תחת הגנת "זוטי דברים", כפי טענתו בסיכומיו. די אם אפנה אל פניהם המבוהלות של הנערים והנערות אשר שהו ברכב נוכח לוע אקדח של הנאשם השלוף אל מול פניהם, כדי לקבוע שהתנהגות כזו אינה כלל ועיקר פעוטת ערך והיא נכנסת באופן מובהק אל תוך הרף הפלילי בסולם החומרה של העבירות.

ד. תוצאה:

לאור האמור אני מרשיע את הנאשם בעבירות הבאות:

איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

מעשה פזיזות ורשלנות בנשק לפי סעיף 338 (א) (5) לחוק הנ"ל.

אני מזכה את הנאשם מחמת הספק מעבירה של שיבוש מהלכי חקירה לפי סעיף 244 לחוק הנ"ל.

ניתנה היום, ל' ניסן תשפ"ד, 08 מאי 2024, במעמד הצדדים.